

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/72/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3019200242
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Šabová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2021:3019200242.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členiek senátu Mgr. Kristíny Babiakovej a JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. (sudkyňa spravodajkyňa), v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Vladimír Šimko, s miestom podnikania Karpatské námestie 7770/10A, 831 06 Bratislava - Rača, právne zastúpeného JUDr. Šimonom Cibulkom, advokátom, Jilemnického 2, 911 01 Trenčín; proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo SR, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica; o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: 101209887/2019 zo dňa 21. mája 2019, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/37/2019 - 114 zo dňa 6. mája 2020, takto

rozhodol:

I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k.13S/37/2019 - 114 zo dňa 6. mája 2020 mení tak, že rozhodnutie žalovaného č.: 101209887/2019 zo dňa 21. mája 2019, ako aj rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 100517414/2019 zo dňa 26. februára 2019 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

II. Žalobcovi priznáva proti žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania, ako aj na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania pred správnym súdom.

odôvodnenie:

Odôvodnenie

I.

1. Rozhodnutím č. 101209887/2019 zo dňa 21. mája 2019 žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 100517414/2019 zo dňa 26. februára 2019, ktorým bol žalobcovi vyrubенý úrok z omeškania v sume 192,30 eur za nezaplatenie DPH vyrubenej podaním daňového priznania za zdaňovacie obdobie február 2012 v ustanovenej lehote a v ustanovenej výške. Podľa rozhodnutia žalovaného, žalobca podal dodatočné daňové priznanie k DPH za zdaňovacie obdobie február 2012. Podaním dodatočného daňového priznania zvýšil daňovú povinnosť oproti daňovej povinnosti priznanej v riadnom daňovom konaní. Daňová povinnosť z dodatočného daňového priznania bola uhradená po lehote na zaplatenie daňovej povinnosti z dodatočného daňového priznania, čím vznikol úrok z omeškania.

2. Uznesením Okresného súdu v Trenčíne č.k.: 40OdK/17/2017-24 zo dňa 1. júna 2017 bol na žalobcu vyhlásený konkurz a žalobca bol oddlžený, teda zbavený všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze a to v rozsahu, v akom sa neuspokojili v konkurze, ako aj dlhov, ktoré sú vylúčené

z uspokojenia. Po zistení, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu, oznámil správca v Obchodnom vestníku dňa 9. novembra 2017, že konkurz končí.

3. Žalovaný s poukazom na § 47 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), podľa ktorého sa vyhlásením konkurzu daňové konanie neprerušuje, uzavrel, že správca dane bol podľa § 156 ods. 1 písm. a) v spojení s § 156 ods. 2 daňového poriadku povinný vyrubiť žalobcovi úrok z omeškania.

4. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca správnu žalobu a namietal nesprávne právne posúdenie veci. Podľa žalobcu je predmetná pohľadávka (úroky z omeškania) nevymáhateľnou pohľadávkou podľa § 166b ods. 1 písm. d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii, preto k tejto pohľadávke zaniklo správcovi dane oprávnenie vydávať akékoľvek rozhodnutia.

5. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe doplnil, že v prípade žalobcu nedošlo k oddĺženiu, pretože konkurz bol oznámením v Obchodnom vestníku zrušený. S týmto názorom sa žalobca nestotožnil, podľa jeho názoru zrušením konkurzu nezanikli účinky oddĺženia.

6. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj ako „správny súd“) rozsudkom č. k. 13S/37/2019 - 114 zo dňa 6. mája 2020 žalobu zamietol a účastníkom konania náhradu trov nepriznal.

7. Správny súd sa stotožnil so záverom žalobcu, že skutočne ide o nevymáhateľnú pohľadávku podľa § 166b ods. 1 písm. d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Nestotožnil sa však so žalobcovou úvahou, že v dôsledku nevymáhateľnosti pohľadávky zaniklo správcovi dane vyrubiť žalobcovi úrok z omeškania. Skonštatoval, že hoci sa môže javiť neefektívne, až absurdné, vydávať nevykonateľné rozhodnutie, zákon s takýmto postupom počíta. Správny súd vychádzal z ustanovenia § 47 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorého sa vyhlásením konkurzu daňové konanie neprerušuje, teda ho možno aj začať, ako v tomto prípade. Podľa správneho súdu aj § 166b ods. 1 písm. b) zákona o konkurze a reštrukturalizácii predpokladá, že takéto rozhodnutie bude vydané, a to vo formulácii cit.: „kde povinnosť, ktorá zakladá právo uplatniť alebo uložiť takúto pokutu alebo sankciu, ktorá bola porušená pred rozhodujúcim dňom.“ Správny súd uzavrel, že nevymáhateľnosťou pohľadávky správcovi dane nezaniklo právo vyrubiť žalobcovi úrok z omeškania.

8. Správny súd nesúhlasil so žalovaným, že by zrušením konkurzu nedošlo k oddĺženiu. Podľa správneho súdu treba vychádzať z § 167v ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, kde je výslovne uvedené, aké má dôsledky zrušenie konkurzu, vrátane toho, ktoré účinky vyvolané konkurzom zanikajú. Oddĺženie nie je zaradené medzi účinky, ktoré by mali po zrušení konkurzu stratiť účinnosť a preto je žalobca aj po zrušení konkurzu oddĺžený tak, ako je uvedené v uznesení Okresného súdu Trenčín zo dňa 1. júna 2017.

9. Proti rozsudku správneho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci. Súhlasil s názorom súdu, že úrok z omeškania je nevymáhateľnou pohľadávkou s poukazom na § 166b ods. 1 písm. d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ale nesúhlasil so záverom, že správca dane bol povinný vydať rozhodnutie o vyrubení nevymáhateľného úroku z omeškania.

10. Podľa sťažovateľa správny súd nesprávne interpretoval ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii a daňového poriadku. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii voči daňovému poriadku v postavení lex specialis. Orgán verejnej moci (v tomto prípade prvostupňový orgán a žalovaný) je povinný na dlžníka (sťažovateľ) hľadiť vo vzťahu k pohľadávke, ktorá sa stala nevymáhateľnou, ako by na neho hľadel, keby rozhodol o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky, a teda vo vzťahu k takýmto pohľadávkam zaniklo oprávnenie vydávať akékoľvek rozhodnutia. Otázkou o (ne)vymáhateľnosti úroku z omeškania je nutné podľa sťažovateľa skúmať v rámci posudzovania zákonnosti jeho vyrubenia. Poukázal na ust. § 166e ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii cit.: „Na nevymáhateľnosť pohľadávky voči dlžníkovi súd prihliadne aj bez námietky dlžníka. Orgán verejnej moci je povinný hľadiť na dlžníka vo vzťahu k pohľadávke, ktorá sa stala nevymáhateľná (§ 166b), ako by na neho hľadel, keby rozhodol o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky“, na ktoré mal správny súd prihliadať z úradnej povinnosti a s ktorým sa vôbec nevysporiadal. Podľa sťažovateľa práve § 166e ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii zabraňuje neefektívnemu a absurdnému vydávaniu nevykonateľných rozhodnutí.

11. Sťažovateľ poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR (ďalej len „NS SR“) sp. zn.: 9Sžsk/109/2019 zo dňa 29. januára 2020, kde sa tento súd vyjadroval k účinkom oddĺženia vo vzťahu k verejnoprávnym sankciám podľa právnych úprav zákona o konkurze a reštrukturalizácii účinných do 28. februára 2017 a od 1. marca 2017. Podľa žalobcu z daného rozsudku možno vyvodiť, že ak bolo oddĺženie vykonané podľa právnej úpravy účinnej od 1. marca 2017, nemal mu byť vyrubený úrok z omeškania.

12. Sťažovateľ doplnil, že správny súd vôbec neprihliadol na to, že na jednej strane „odobril“ zákonnosť vyrubenia úroku z omeškania, avšak vôbec neprihliadol na to, že rozhodnutie žalovaného má všetky atribúty exekučného titulu a v prípade neuhradenia je spôsobilým podkladom na vykonanie daňového exekučného konania.

13. Nad rámec sťažnostných námietok sťažovateľ poukázal aj na rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Trenčíne, ktorá ho uviedla do právnej a finančnej neistoty. Na tento súd podal v kalendárnom roku 2019 celkovo 3 podania, avšak procesným postupom súdu (vylúčenie vecí na samostatné konania) vznikla situácia, že je de facto z 3 podaní vedených 10 samostatných konaní, hoci ide o skutkovo a právne zhodné veci. Tento postup je nielen neefektívny z hľadiska hospodárnosti, rýchlosti a účelnosti konania, ale navyše viedol k rozhodnutiam s celkom odlišným odôvodnením, o to viac, že jeden zo sudcov ako člen rôznych senátov rozhodoval v jednotlivých veciach odlišne.

14. Záverom poukázal aj na prax NS SR, ktorá v otázke konštitutívneho účinku rozhodnutia správcu dane o vyrubení úrokov z omeškania nie je jednotná. Poukázal však na rozhodnutie NS SR sp. zn. 10Sžfk/23/2018 zo dňa 22. mája 2019, ktoré prekonalo dovtedajšie závery o konštitutívnom účinku rozhodnutia o vyrubení úrokov z omeškania, ako aj na ďalšie rozhodnutia NS SR a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6S/12/2019 zo dňa 27. februára 2020, ktoré podľa jeho názoru podporujú jeho názor o účinkoch oddĺženia.

15. Z uvedených dôvodov sťažovateľ žiadal, aby kasačný súd rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

16. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 17. júla 2020. Zotrval na svojich doterajších názoroch a žiadal kasačnú sťažnosť zamietnuť.

17. Sťažovateľ v kasačnom konaní doručil súdu dňa 16. júna 2021 žiadosť o informáciu o prebiehajúcich súdnych konaniach a dňa 10. augusta 2021 urgenciu, odkazujúc na rozhodnutia NS SR č.k. 1Vs/3/2020 zo dňa 27. januára 2021, č.k. 5 Sžfk/3/2021 z 30. júna 2021 a č.k. 8Sžfk/15/2021 z 30. marca 2021, ktoré sú podľa jeho názoru aplikovateľné aj v tejto veci, s cieľom zabrániť výzve Daňového úradu Bratislava na zaplatenie daňového nedoplatku vzniknutého na úrokoch z omeškania. Vzhľadom na závery v uvedených rozhodnutiach NS SR sťažovateľ považoval výzvu Daňového úradu Bratislava za nezákonnú, predčasnú a šikanóznou.

II.

Posúdenie kasačným súdom

18. Dňa 1. januára 2021 nadobudla účinnosť novela Ústavy Slovenskej republiky, ústavný zákon č. 422/2020 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou bol zriadený Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (čl. 143 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). K 1. augustu 2021 prevzal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší správny súd“) kasačnú agendu správneho kolégia NS SR v správnom súdnictve, vrátane prerokúvanej veci (čl. 154g ods. 4, 5 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 1 a 2 a § 8a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). V súlade s rozvrhom práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2021 bola prejednávaná vec pridelená náhodným výberom na rozhodnutie senátu 3 S a v kasačnom konaní je naďalej vedená pod pôvodnou spisovou značkou.

19. Najvyšší správny súd ako súd kasačný v súvislosti s otázkou zohľadnenia konštantnej judikatúry NS SR pri svojom rozhodovaní konštatuje, že rozhodovaciu prax NS SR možno na účely zabezpečenia kontinuity rozhodovacej činnosti a zabezpečenia právnej istoty považovať za rozhodovaciu činnosť

kasačného súdu. V tejto súvislosti považuje aj vo vzťahu k aplikácii § 464 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) za rozhodujúce, že odo dňa 1. augusta 2021 došlo k prechodu kompetencií zo správneho kolégia NS SR na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (kompetenčná kontinuita, bod 6). V súlade s princípom právnej istoty a legitímnych očakávaní založených aj na ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít [§ 5 ods. 1 SSP v spojení s čl. 2 ods. 1 až 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov], je kasačný súd viazaný doterajšou rozhodovacou činnosťou správneho kolégia NS SR.

20. Najvyšší správny súd konajúci ako súd kasačný, po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), má predpísané náležitosti (§ 57 SSP a § 445 SSP) a smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná, dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

21. Kasačný súd konštatuje, že v čase podania kasačnej sťažnosti skutočne nebola ustálená rozhodovacia prax NS SR, či rozhodnutie správcu dane o vyrubení úrokov z omeškania má konštitutívnu alebo deklaratórnu povahu. K zjednoteniu došlo až na základe rozhodnutia veľkého senátu NS SR vo veci č.k. 1Vs/3/2020 zo dňa 27. januára 2021, týkajúceho sa možnosti správcu dane vyrubiť ďalšie úroky z omeškania po začatí reštrukturalizačného konania. Právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu je pre senáty najvyššieho súdu záväzný. Vzhľadom na relevanciu rozhodnutia veľkého senátu pre posudzovanú vec, ako aj viazanosť kasačného súdu rozhodovacou praxou NS SR (bod 17), bude kasačný súd vychádzať z právneho názoru uvedeného v danom rozhodnutí.

22. Veľký senát NS SR vychádzal z účelu reštrukturalizácie, ktorým je predovšetkým usporiadanie majetkových pomerov dlžníka v úpadku vo forme postupného (aspoň čiastočného) uspokojenia veriteľov v súlade s reštrukturalizačným plánom, s primárnym cieľom zachovania dlžníka a jeho podnikateľskej činnosti. Za týmto účelom sa v prísne formalizovanom a transparentnom procese upravenom zákonom o konkurze a reštrukturalizácii zisťuje majetok dlžníka, jeho záväzky a tiež spôsobilosť opätovného začlenenia dlžníka do trhového prostredia a pokračovania jeho podnikania, pri čo najvyššej miere splatenia minulých záväzkov (a priebežného uspokojovania nových). Rozsah a výška záväzkov dlžníka voči veriteľom sa stabilizuje vo forme prihlásenia pohľadávok zo strany veriteľov v stanovenej lehote s tým, že včas neprihlásené pohľadávky, ktoré sa skutkovo viažu k obdobiu pred povolením reštrukturalizácie, sa stanú voči dlžníkovi nevymáhateľnými. To znamená, že na pohľadávky existujúce v čase vyhlásenia reštrukturalizácie, ktoré neboli v určenej lehote prihlásené v reštrukturalizačnom konaní, sa v procese reštrukturalizácie a ani v ďalšej budúcnosti podnikateľského subjektu neprihliada. Je teda vylúčené, aby po ukončení reštrukturalizácie dlžníka zaťažovali záväzky majúce pôvod v období pred vyhlásenia reštrukturalizácie, pretože tie boli bez výnimky transformované do reštrukturalizačného plánu a nahradili dovtedy existujúce záväzky.

23. Podľa veľkého senátu právoplatným rozhodnutím o vyrubení sa daňová pohľadávka na úrokoch z omeškania stáva splatnou a uplynutím lehoty na plnenie nadobúda status daňového nedoplatku. Splatnosť takejto pohľadávky však nie je podmienkou jej vzniku. Vznik pohľadávky na úrokoch z omeškania sa viaže na objektívne právne skutočnosti, ktorými sú existencia splatnej dane, nesplnenie daňovej povinnosti v lehote splatnosti a trvanie omeškania so zaplatením dane (plynutie času), pričom od dĺžky trvania omeškania závisí výška tejto pohľadávky. Sadzbu úrokov z omeškania stanovuje právny predpis (§ 156 ods. 2 daňového poriadku).

24. Možno preto podľa veľkého senátu uzavrieť, že daňová pohľadávka na úrokoch z omeškania vzniká na základe zákona a pri poznaní výšky splatnej dane, dňa jej splatnosti a doby trvania omeškania je táto pohľadávka kvantifikovateľná ku ktorémukoľvek dňu omeškania bez toho, aby bola rozhodnutím správcu dane vyrubená. Právny dôvod i výška takejto pohľadávky pre účely jej prihlásenia v reštrukturalizačnom konaní sú správcovi dane ako veriteľovi známe, a preto skutočnosť, že úroky z omeškania neboli vyrubené rozhodnutím, nebráni správcovi dane ich vyčísleniu až do dňa začatia reštrukturalizačného konania a prihláseniu tejto pohľadávky v uvedenom konaní.

25. Rozhodnutie o vyrubení úrokov z omeškania predstavuje autoritatívne potvrdenie výšky pohľadávky a určenie dňa jej splatnosti, pričom má deklaratórnu povahu a slúži predovšetkým na ďalší postup správcu dane pre prípad jej vymáhania. Bez rozhodnutia o vyrubení úrokov z omeškania dlžník nemá

sankcionovateľnú právnu povinnosť úrok zaplatiť, z hľadiska práva však niet prekážky, ktorá by bránila správcovi dane uplatneniu takejto pohľadávky prihláškou v reštrukturalizačnom konaní odo dňa jej splatnosti až do začatia reštrukturalizačného konania.

26. Veľký senát dospel k záveru, že správca dane bol oprávnený i povinný pohľadávku na úrokoch z omeškania voči žalobcovi prihlásiť v reštrukturalizačnom konaní v ustanovenej lehote aj napriek tomu, že táto pohľadávka nebola vyrubená rozhodnutím vydaným podľa § 63 daňového poriadku. Toto ustanovenie daňového poriadku v reštrukturalizačnom konaní napokon ani nebolo možné uplatniť s ohľadom na princíp *ius specialis* zakotvený v § 158 ods. 5 daňového poriadku. Keďže tak správca dane v prejednávanej príhode neurobil, právo vyrubiť a vymáhať tieto nároky voči dlžníkovi potvrdením reštrukturalizačného plánu súdom zanikla (§ 84 ods. 1 písm. g) daňového poriadku, § 155 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii).

27. Kasačný súd sa oboznámil aj s rozhodnutiami č.k. 5 Sžfk/3/2021 z 30. júna 2021 a č.k. 8Sžfk/15/2021 z 30. marca 2021. Obe rozhodnutia sa týkali sťažovateľa a vyrubenia úrokov z omeškania za nezaplatenie dane v ustanovenej lehote a v ustanovenej výške. NS SR v oboch prípadoch dospel k záveru, že hoci úprava reštrukturalizácie podľa § 108 a nasl. zákona o konkurze a reštrukturalizácii a úprava oddĺženia podľa § 166 a nasl. tohto zákona ZKR nie sú totožné, vychádzajúc z účelu zákona, plnia rovnaký účel, ktorým je ozdravenie predĺženého subjektu. Právny názor veľkého senátu bol preto plne aplikovateľný aj na obe prejednávané veci. NS SR uzavrel, že vzhľadom na to, že k oddĺženiu sťažovateľa došlo 9. júna 2017 rozhodnutím Okresného súdu Trenčín sp. zn. 40OdK/17/2017 z 1. júna 2017 (kedy sa rozhodnutie stalo právoplatným a vykonateľným), posudzované daňové pohľadávky boli pohľadávkami, ktoré vznikli pred oddĺžením, oddĺžením sťažovateľa (rozhodnutím Okresného súdu Trenčín sp. zn. 40OdK/17/2017 z 1. júna 2017) sa stali nevymáhateľnými, čím bol naplnený účel oddĺženia. Iný výklad by sa podľa NS SR priechil účelu oddĺženia, neprimerane by zaťažoval oddĺženú osobu a tiež by neprimerane zvýhodňoval štát proti iným veriteľom.

28. Posudzovaný prípad sa ničím neodlišuje od prípadov ukončených rozhodnutiami č.k. 5 Sžfk/3/2021 z 30. júna 2021 a č.k. 8Sžfk/15/2021 z 30. marca 2021. Ako už bolo uvedené, ide o riešenie otázky, či bol postup správcu dane, spočívajúci vo vyrubení úroku z omeškania v sume 192,30 eur za nezaplatenie DPH vyrubenej podaním daňového priznania za zdaňovacie obdobie február 2012 v ustanovenej lehote a v ustanovenej výške, po tom, čo došlo k oddĺženiu sťažovateľa rozhodnutím Okresného súdu Trenčín sp. zn. 40OdK/17/2017 z 1. júna 2017, zákonný. Kasačný súd preto v súlade s právnym názorom veľkého senátu, rešpektujúc aj nasledujúce rozhodnutia NS SR z neho vychádzajúce, dospel k záveru, že aj v tomto prípade pohľadávka podliehala oddĺženiu. Správca dane po tom, ako došlo k oddĺženiu sťažovateľa, nebol oprávnený začať daňové konanie a vydať rozhodnutie o vyrubení úroku z omeškania.

29. Kasačný súd preto žalobu považoval za dôvodnú. Keďže správny súd žalobu zamietol, kasačný súd postupom podľa § 462 ods. 2 v spojení s § 191 ods. 1 písm. c) SSP zmenil napadnutý rozsudok správneho súdu tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného a správcu dane a vec im vrátil na ďalšie konanie.

30. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, týkajúcu sa neefektívneho postupu správneho súdu pri zaobchádzaní a jeho podaniami a nejednotnosťou jeho rozhodovania, kasačný súd konštatuje, že mu neprináleží tieto okolnosti v kasačnom konaní vyhodnocovať. Kasačné dôvody sú taxatívne stanovené v § 440 SSP. Kasačný súd však podotýka, že dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP môže nastať, ak by sa krajský súd v budúcnosti odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, ktorý medzitým už odpoveď na otázku možnosti vyrubiť úroky z omeškania po tom, čo došlo k reštrukturalizácii, resp. konkurzu a oddĺženiu, ustálil.

31. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobcovi priznal podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania, ako aj právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania pred správnym súdom (§ 175 ods. 1 SSP). O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší

súdny úradník príslušného správneho súdu (§175 ods. 2 SSP). Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s ust. § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.